

Carmen Ivanov

STRĂFURNICA ÎN CĂUTAREA ATLANTIDEI

*Manual de dicție pentru copii
între 4 și 14 ani*

Editura Favorit
București, 2016

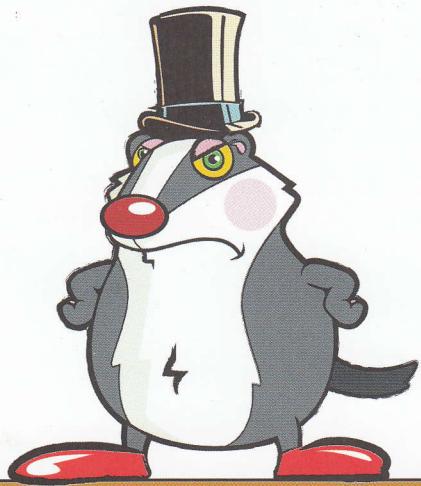

CUPRINS

<i>Cuvânt-înainte</i>	5
PSIHOLOGIA VOCII	7
Ce este dicția?	8
Ce este fonemul?	8
Capitolul 1. Pădurea împietrită	11
Capitolul 2. La drum	19
Capitolul 3. Străfurnica și steaua de mare	25
Capitolul 4. Străfurnica și caracatița Pus-Pus	31
Capitolul 5. Străfurnica și rechinul Rico	39
Capitolul 6. Străfurnica și piratul Gălbenuș	45
Capitolul 7. Străfurnica și căluțul de mare portocaliu	55
Capitolul 8. Străfurnica și pisica de mare	65
Capitolul 9. Străfurnica și peștii spadă Taco și Paco	73
Capitolul 10. Străfurnica și foca Roca	83
Capitolul 11. Străfurnica și peștele balon Didon	91
Capitolul 12. Străfurnica și leul de mare	99
Capitolul 13. Străfurnica și meduza ipohondră	107
Capitolul 14. Străfurnica și delfinul Poirot	117
Capitolul 15. Străfurnica, în Atlantinda	127
Capitolul 16. Străfurnica, din nou acasă	137
Exerciții „încurcă limba”	147
Sfaturi pentru părinți	167
APARATUL FONATOR	168
TONUL VOCII	171
VOLUMUL VOCII	173

RITMUL VORBIRII	176
UNDE ȘI CUM SE FORMEAZĂ SUNETELE	178
EXERCIȚII DE ÎNCĂLZIRE A APARATULUI FONATOR	182
ASIMILAREA SUNETELOR	186
DEFECTE DE VORBIRE	189
<i>În loc de încheiere</i>	195
Bibliografie	197

aceea că nu există nici o teorie care să explice dezvoltarea sunetelor. Această situație este într-o parte din cauza faptului că nu există un instrument de măsură care să măsoare în ceea ce privește durata și intensitatea sunetelor. Într-un altă parte, este deoarece nu există o teorie care să explice cum se formează sunetele. Deși există multe teorii care să explice cum se formează sunetele, nu există nicio teorie care să măsoare intensitatea sunetelor sau să măsoare durata lor. Există totuși o teorie care să explice cum se formează sunetele, și această teorie este teoria lui Helmholtz. Teoria lui Helmholtz spune că sunetele sunt produse de vibrări ale organelor vocale. Această teorie este bine dovedită și este acceptată de majoritatea cercetătorilor. Cu toate acestea, există și alte teorii care să explice cum se formează sunetele, și unele dintre ele sunt și ele bine dovedite. Cu toate acestea, teoria lui Helmholtz este cea mai bine dovedită și cea mai acceptată. Există totuși și altă teorie care să explice cum se formează sunetele, și această teorie este teoria lui Helmholtz. Teoria lui Helmholtz spune că sunetele sunt produse de vibrări ale organelor vocale. Această teorie este bine dovedită și este acceptată de majoritatea cercetătorilor. Cu toate acestea, există și alte teorii care să explice cum se formează sunetele, și unele dintre ele sunt și ele bine dovedite. Cu toate acestea, teoria lui Helmholtz este cea mai bine dovedită și cea mai acceptată.

Capitolul 1

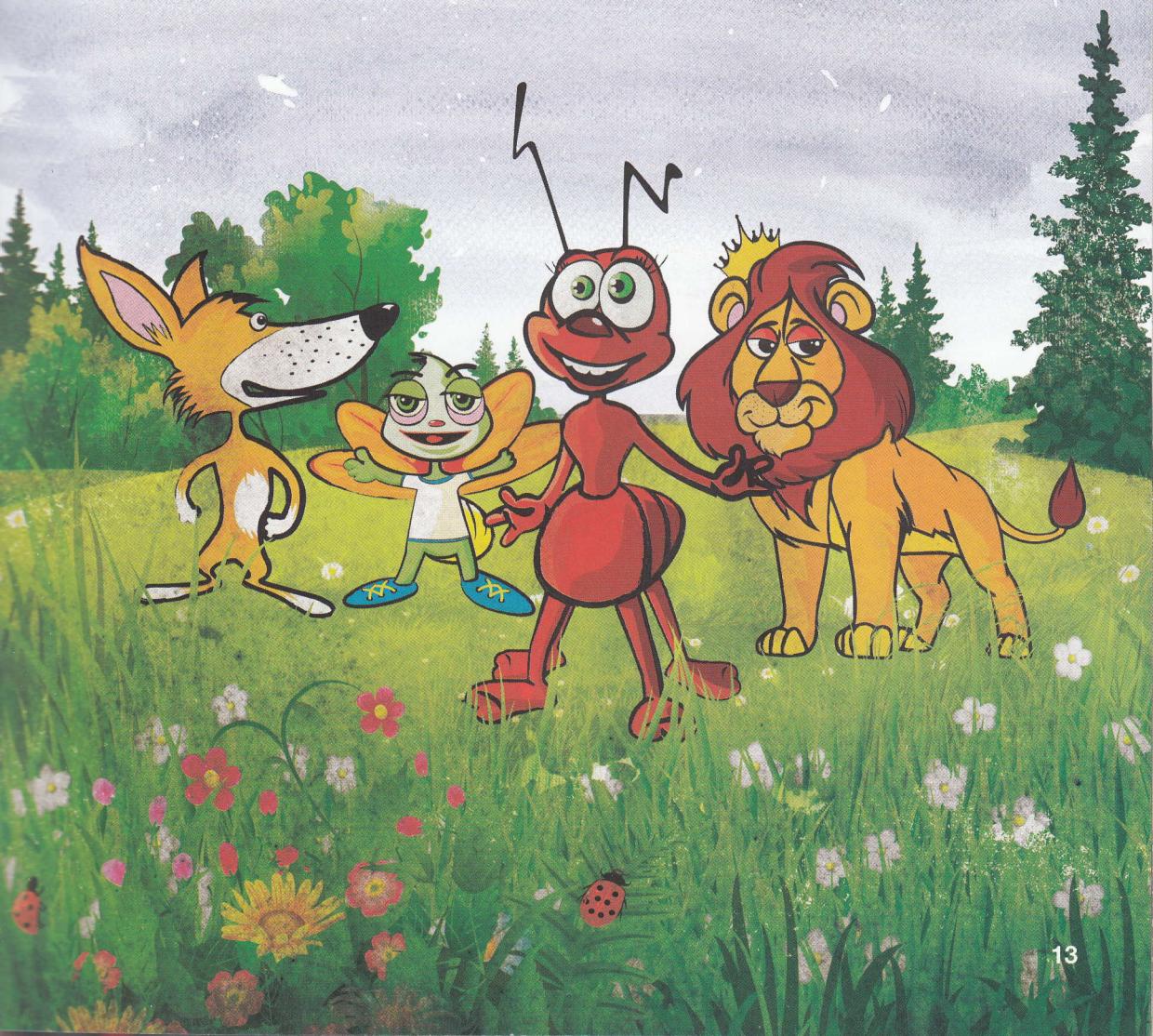
Pădurea împietrită

Capra calcă piatra. Piatra crapă-n patru. Crăpa-i-ar capul caprei precum a crăpat piatra-n patru, spuse căprița foarte mândră de faptul că exercițiul de dicție i-a ieșit perfect.

Juriul pentru concurenții care s-au înscris la concursul de dicție desfășurat în pădurea Străfurnicii era compus, desigur, din vulpea cea șireată, strălicuriciul cu sclipici, regele leu Luca și, desigur, Străfurnica. Mulțumită de ceea ce a auzit, vulpea cea șireată îi făcu semn următorului concurent să poftească pe scenă amplasată în lumiș. Scena era înconjurată de toate animalele din pădure ce se amuzau copios mai ales pe seama concurenților, care nu puteau spune corect exercițiile de dicție în fața juriului.

Următorul concurent plană pe scenă și spuse cât ai zice pește:

– Pescărușul Piști sare pește pește când nu șterpelește, și pește pri-mește dacă se gândește cât ai zice pește.

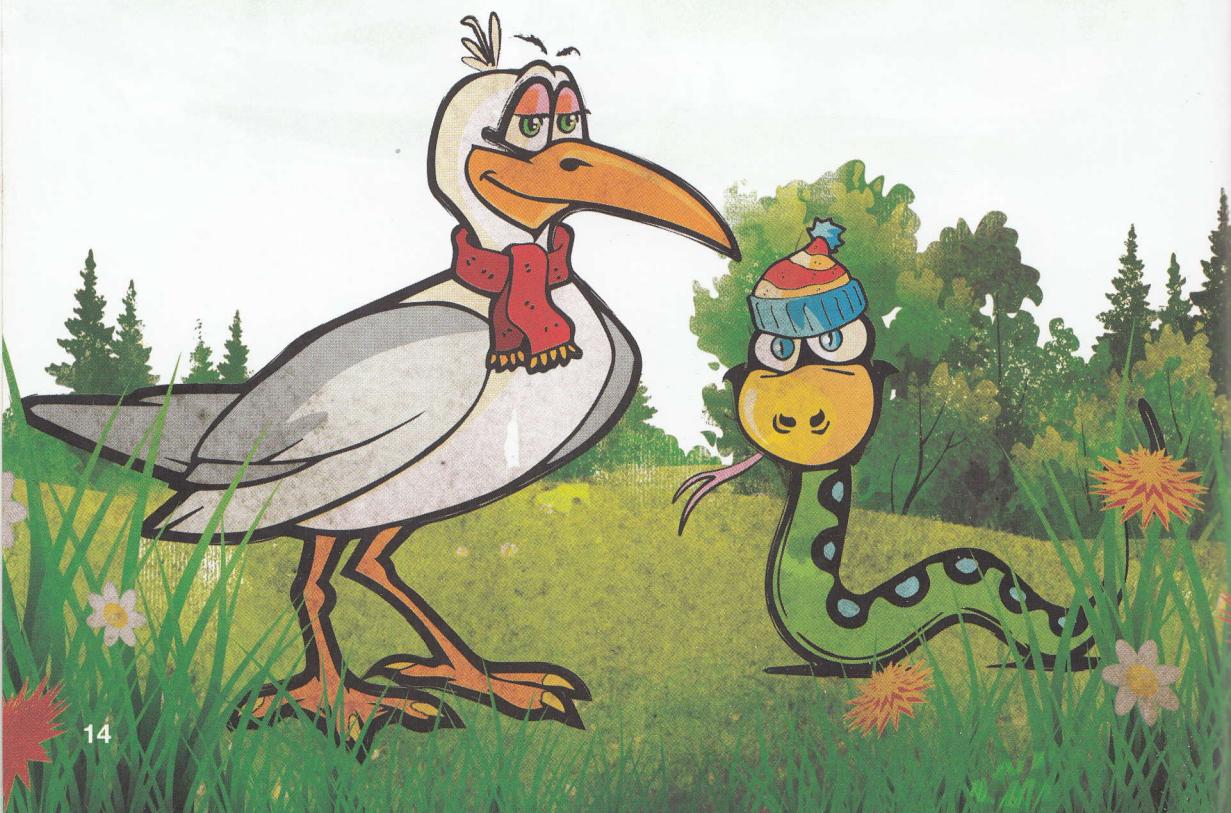
Ați ghicit. Era vorba chiar despre pescărușul Piști care, după ce spuse pe nerăsuflare întregul exercițiu, se mândri, îndoindu-se din aripi și zbură pe ramura unui copac de lângă scenă. Juriul, și de această dată, a aplaudat și s-a apucat de notat, iar vulpea îi indică șarpelui care nu putea să sâsâie să urce pe scenă pentru a spune și el exercițiul de dicție pregătit.

Şarpele care nu putea să sâsâie se așeză, unduindu-și coada, își drese glasul de câteva ori și-acum, pentru că avea o strungăreață nouă făurită de către crabul Sandu Măseluță, spuse cu voce tare și răspicat:

– Șarpe șerpește, pe drum șerpuiește, unde cosașul Sașa cosește. Și-apoi adăugă repede: Sssssă știți, sssstimați jurați, că pot spune și sassse sssași în sassse saci, doar că nu am putut să mă hotărăsc ce exercițiu de dicție să vă prezint, așa că le-am ssspus pe amândouă.

Aplauze se auzeau din toată pădurea și toți erau fericiți că șarpele care nu putea să sâsâie a reușit să spună corect exercițiile de dicție la concursul de astăzi.

Așa că, după ce-l notară pe șarpe cu nota 10 pentru performanța sa, vulpea cea roșcată îl invită pe scenă pe bursucul adormit. După ce fu trezit de aplauzele din pădure, acesta începu să-și caute precipitat bilețelul pe care își notase exercițiul de dicție pe care îl pregătise pentru concursul de astăzi. Doar că nu reușea nicicum să îl găsească.

– Mai sunt și alte animale care trebuie să ajungă să-și spună exercițiile de dicție, aşa că te rugăm să te grăbești, bursucule, îi spuse încruntat regele leu Luca.

Bursucul adormit se precipita și mai rău, iar lăbuțele începură să-i tremure. Se vedea clar că este speriat și începu a spune cu glas tremurat:

– *Capra calcă piatra. Piatra împietrește. Piatra pietruiește. Prin pădure crește. Crapă piatra-n patru. Piatra pietruiește și pădurea împietrește.*

Nici nu apucă bine bursucul adormit să termine de spus exercițiul de dicție că într-o clipită întreaga pădure se transformă în stană de piatră. Copacii erau de piatră, frunzele erau de piatră, scena din luminiș era de piatră, chiar și animalele prezente-n luminiș împietriseră cu toatele. Peste pădure se lăsase o liniște deplină pentru că absolut niciun fir de iarbă nu se mai mișca. Totul era de piatră. Totul, mai puțin Străfurnica. Asta pentru că, în momentul în care bursucul adormit a greșit exercițiul de dicție și a pronunțat de fapt o incantație de împietrire a pădurii, Străfurnica își băgase degetele în urechi pentru că nu voia să-l audă pe bursuc cum se va face de râs. Știa că se va încurca la exercițiu, dar n-a crezut nicio clipă că va reuși să spună în locul unui exercițiu de dicție, din greșeală, o incantație străveche care să transforme întreaga pădure în stană de piatră.

Așa că Străfurnica se trezi speriată că e singura vîcă care își poate mișca picioarele și care poate umbla prin pădurea de piatră.

A început să-i strige pe leu și pe vulpe, crezând că-i poate despietri așa sau că poate măcar o vor putea auzi, însă nimic nu se mișca în pădurea de piatră. Inclusiv bursucul adormit care spuse să incantația împietrise și el cu gura deschisă, pe scenă, în fața microfonului. Așa că Străfurnica își dădu seama că a rămas singură în toată pădurea sau, cel puțin, așa credea ea. Pentru că deodată auzi un fâlfâit de aripi chiar deasupra sa. Pescărușul Piști zburase mult deasupra pădurii de bucurie că a luat nota 10 din partea juriului pentru exercițiul său de dicție, așa că nici el nu a putut auzi incantația bursucului care a împietrit întreaga pădure și pe toti locuitorii săi.

— Pescărușule, pescărușule!, strigă Străfurnica agitată, dând din toate picioarele ei de străfurnică. Vino aici! Sunt aici! Și mă pot mișca.

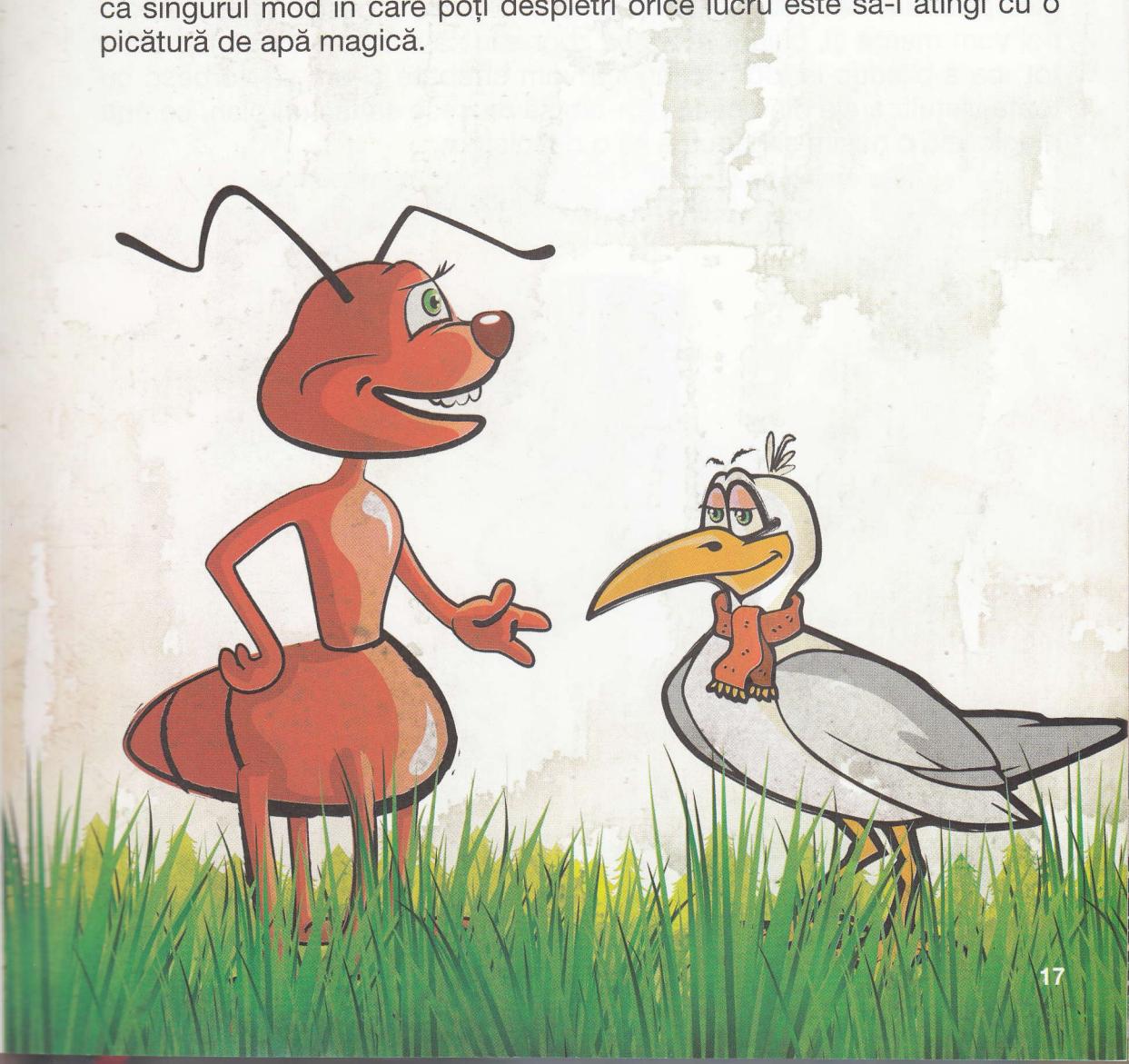
Pescărușul, uimit, zbură și se așeză pe capul vulpii împietrite chiar lângă Străfurnică și o întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu pădurea noastră, Străfurnico?

— Uite, bursucul adormit a greșit exercițiul de dicție și a spus în locul acestuia o incantație care a împietrit pădurea și toate animalele care au auzit-o.

— Și dacă-l spunem invers nu se despietresc? Adică dacă eu spun: *Pădurea despietrește, piatra despietruiește, piatra-n patru crapă, despietruiește piatra ce-n pădure crește, piatra calcă capra*, nu merge?

— Nu, pescărușule. Nu merge... Din păcate, această incantație nu poate fi desfăcută decât într-un singur mod. Și acesta e foarte complicat. Am auzit demult, de la cea mai bătrână furnică din mușuroiul meu, că singurul mod în care poți despietri orice lucru este să-l atingi cu o picătură de apă magică.

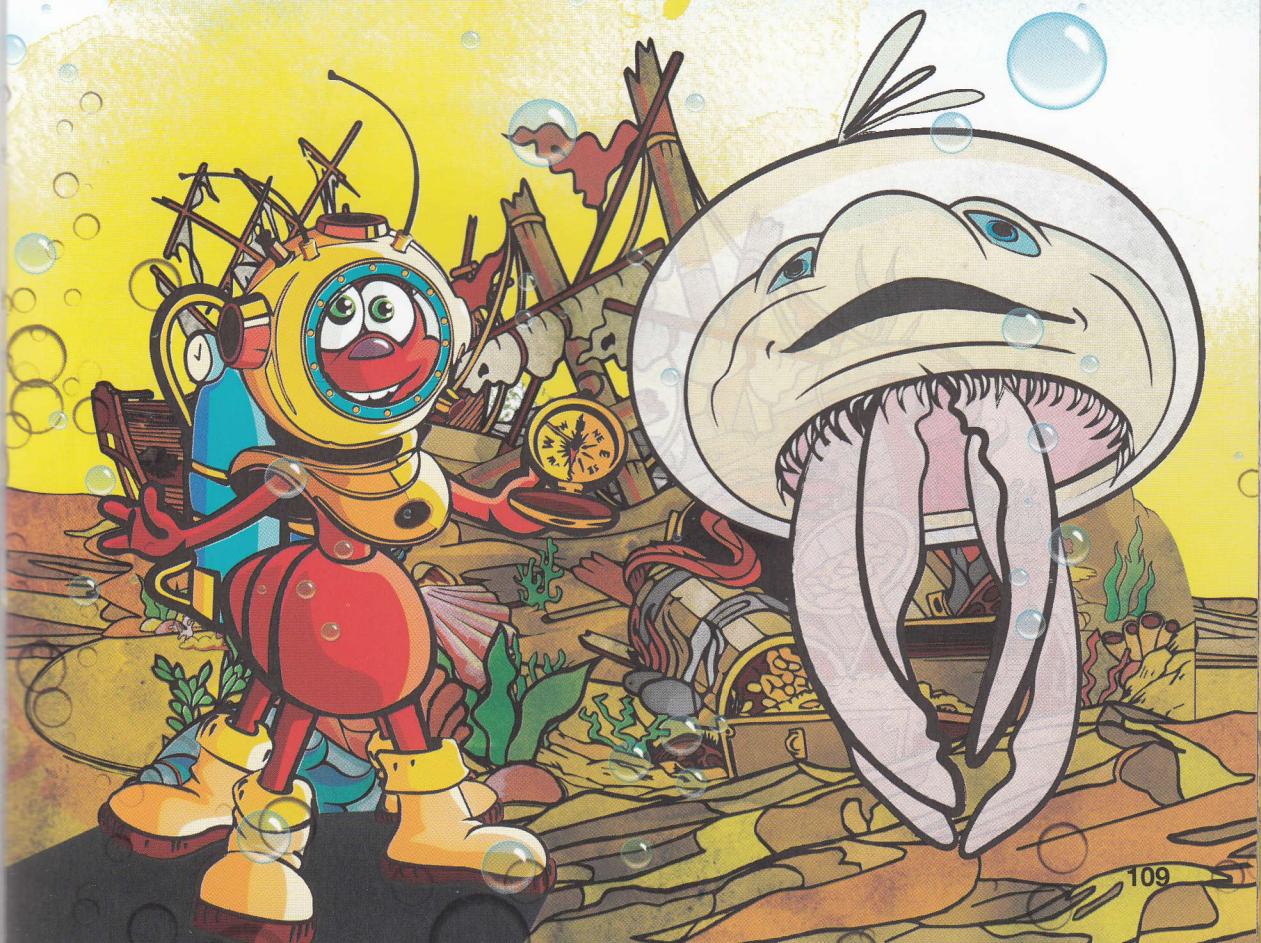
Trecuseră multe zile de când pădurea Străfurnicii fusese împietrită, aşa că Străfurnica îşi dorea cu orice preţ să găsească ultimele două chei care puteau deschide Poarta Atlantidei pentru a ajunge să ia de acolo o picătură de apă magică ce ar fi ajutat-o să despietrească pădurea în care locuia.

Ştia cu siguranţă că una dintre chei se află la delfinul Poirot şi cealaltă se găseşte la meduza Zuza-Andaluza, despre care mai aflase că este cam ipohondră, adică doar i se pare că e mereu bolnavă. Aşa că Străfurnica se hotărî să o viziteze mai întâi pe această meduză ipohondră care se ascundea pe o corabie scufundată. Zis şi făcut. Înarmată cu busola şi cu harta oceanului, Străfurnica începu să înoate cu repeziciune către locul indicat de leul de mare. Şi nici nu apucă bine să ajungă pe corabia scufundată, că auzi pe cineva strănutând cu putere de cel puţin şapte ori:

– *Hapciu, hapciu, hapciu, hapciu, hapciu, hapciu!*

Străfurnica se apropie cu atenţie şi o văzu pe meduză cum se pregătea din nou să strânute chiar în faţă sa.

– Ai răcit?, o întrebă Străfurnica.

– Sunt răcită de când mă știu și cred că nu mă voi opri niciodată din strănutat până la sfârșitul vieții mele de meduză. Nu am nici măcar... *Hapciu!*... o batistă cu care să mă șterg la nas. *Hapciu, hapciu!*

– Și crezi că dacă ai avea o batistă, te-ar ajuta să nu mai strănuți?

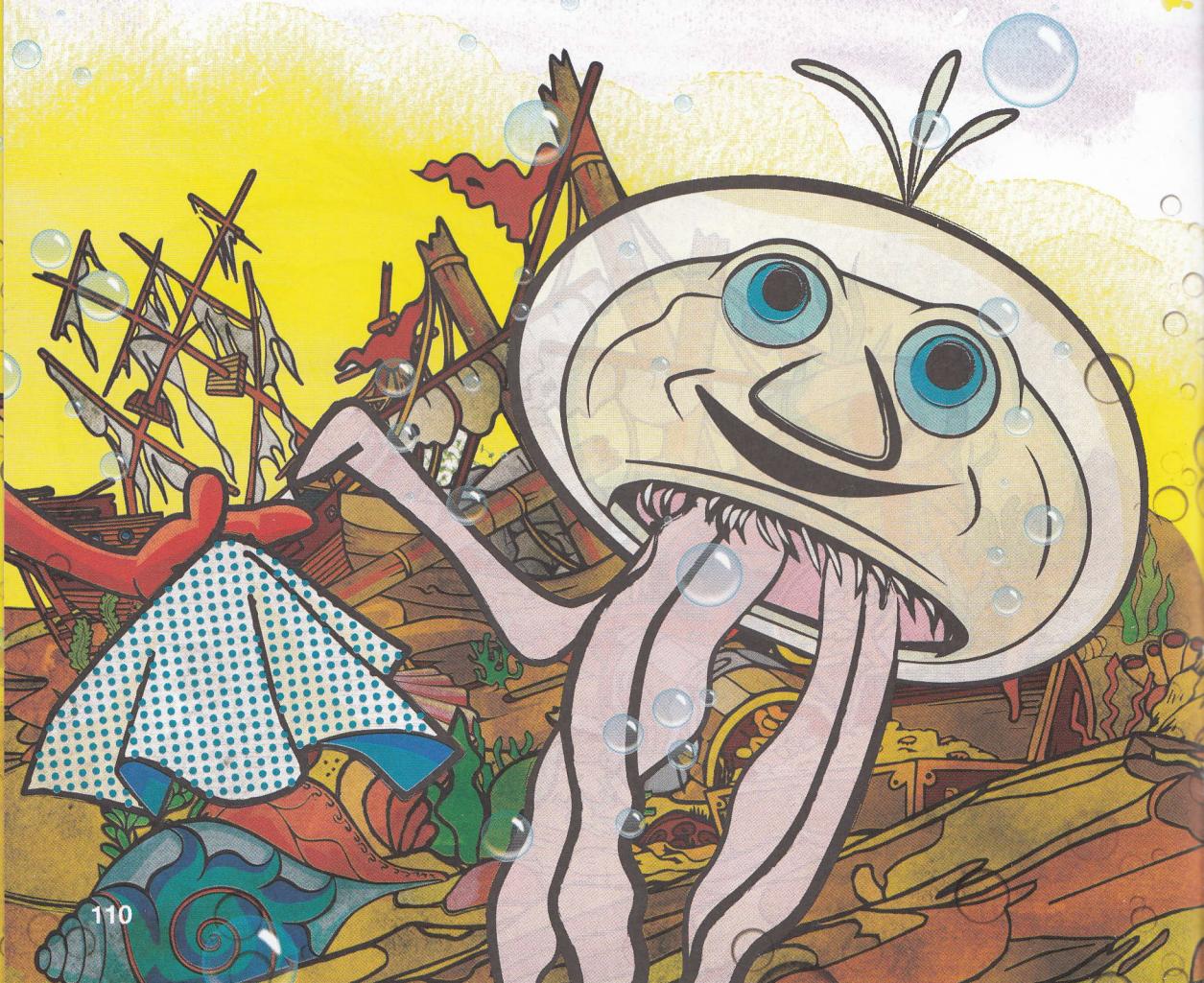
– Sunt sigură că n-aș mai strănută, dacă o batistă aş avea. *Hapciu, hapciu!* Dar cum nicio meduză din ocean nu a avut vreodată o batistă, cred că acesta e sfârșitul meu. *Hapciu, hapciu!*

Străfurnica scotoci prin geamantan și scoase cu repeziciune o batistă ca să opreasă cumva meduza din strănutat. Pentru că, vezi tu, nu poți să porți o conversație cu cineva care strănută încontinuu.

Îi dărui meduzei batista sa și, ca prin farmec, meduza Zuza-Andaluza s-a vindecat. Ea n-a mai strănutat.

– Îți mulțumesc și cred că-ncep să te iubesc. Eu niciodată nu aş fi visat c-am să mă opresc din strănutat. Eu sunt bolnavă de când mă știu.

– Eu cred că tu nu ai nimic, însă mă bucur că ți-ai revenit un pic. Dar de ce tremuri? Ai mai pătit ceva?

– Păi, uite, vezi și dumneata. Sufăr de lipsă de fier acută și nu pot sta pe loc nicio secundă. Mă unduiesc mereu aşa și aşa și cred că în curând voi leşina...

– Lipsă de fier? Ești sigură că de-asta tremuri?, o întrebă Străfurnica, uitându-se la ființa gelatinoasă din față să cum tremura ca vai de ea.

– Ooo... da! Precis aceasta este cauza. Acum observi și dumneata că tremur toată, nu-i aşa?

– Ei, uite, îți propun ceva: dacă tu crezi că fierul îți lipsește, ia du-te și încearcă de-ți lipește vreo trei ventuze de ancora acestei corăbii pe care ne aflăm. Ea este construită din metal. Contine și fier, adică. Și sunt convinsă că, după ce vei face asta, te vei întoarce mai voinică.

– Prea bine, Străfurnică.

Meduza se undui cu repeziciune către ancora corabiei și încercă să-și lipească ventuzele pe bucata de metal înfiptă în nisipul de pe fundul oceanului. Simțea cu fiecare clipă că este mai puternică și că începe să aibă o forță din ce în ce mai mare.

„Se vede treaba că această Străfurnică este un doctor de elită”, se gândi meduza Zuza. „Și uite, nici nu mai strănut! Mă simt chiar bine. Ce-i de făcut?”

Meduza Zuza pur și simplu nu putea să recunoască faptul că era perfect sănătoasă. Așa că imediat ce ajunse pe puntea corabiei scufundate, acolo unde o aștepta Străfurnica, se gândi că o va apuca febra, cel mai probabil. A făcut prea mult efort.

– Eu cred că m-am îmbolnăvit din nou. Am o temperatură mare rău. Am febră și frisoane. Nu mai pot!

– Ei, hai, că asta-i prea de tot!

– Da, da. Uite cum ard deja. Verifică și dumneata.

Străfurnica realizează că meduza Zuza pur și simplu inventează tot felul de boli pentru că are nevoie de foarte multă atenție pe care nimeni nu dorește să i-o dea, fiindcă toată lumea știe că e doar un bolnav închipuit.

De asemenea, Străfurnica își dădu seama că nu va putea să primească niciodată cheia Atlantidei de la Zuza-Andaluza atât timp cât meduza va considera că este foarte bolnavă. Așa că Străfurnica se gândi cum să o lecuiască pe meduză.

– Ai febră? Îți este rău, meduzo?

– Grozav de rău! Ard peste tot.

